

Laki

pakkolunastuksesta yleiseen tarpeeseen
14 päivänä 1898 annetun lain
muuttamisesta.

1 §.

omistaja tai haltija olkoon velvol-
te vaatii, täydestä korvauksesta lu-
lestaan tai alistumaan käyttämisoi-

tettu kunnallisiin tarkoituksiinsa lu-
tiöiltä tai näiden apuyhtiöiltä kun-
atiloja ja myöskin yhtiöiden suostu-
neita irtaimistoja samasta hinnasta
aneet; minkä lisäksi tiloille ehkä teh-
rannuksista on suoritettava korvaus.
la saaneen jo metsänmyynneistä käy-
den prosentin korkoa, on puuttuva
stussummaan. Mutta tämän lain voi-
en yhtiöiden toimittamat metsänhak-
t lunastusmäärän lyhennykseksi. Täl-
netyt pakkolunastuksen alaisia eivät
iöiden ja yhdistysten omistamat kiin-
t saaneet maatilojen hankkimisoikeu-
ttävän, tammikuun 15 päivänä 1915
limissa rajoissa.

siädetään kiinteän omaisuuden luovut-
atettava myöskin kun on kysymys sel-
yttämisen supistamisesta, ellei jonkin
isin määrätä.

kuun 14 päivänä 1919.

O. V. Korhonen.

III, 3. — Edusk. esit. N:o 18.

*Hultin, Tekla, y. m.: Ehdotus laiksi sisältävä
muutoksia helmikuun 25 päivänä 1851 an-
nettuun asetukseen oikeudesta Suomessa
hankkia ja hallita kiinteätä omaisuutta.*

Suomen Eduskunnalle.

Olosuhteet Karjalan kannaksella eivät monessa suhteessa ole tyydyttäviä. Suurinta huolestumista herättää muukalaisasutuksen lisääntyminen ja ennen kaikkea itse maaperän joutuminen yhä kasvavassa mitassa ulkomaa-laisten, enimmäkseen venäläisten, käsiin. Tämä on johtunut etupäässä Pietarin miljoonakaupungin läheisyydestä. Suomen rautatiet ovat tarjonneet tuhansille ja kymmenille tuhansille mainitun kaupungin asukkaille mukavan tilaisuuden hakea kesävirkestystä Suomen puoleisella maaseudulla, jossa vuokra-asuntoja on ollut tarjona. Seutuun miellyttyään on osa näistä kesävieraista sittemmin ostanut siellä maapalstoja ja rakentanut niille omia kesähuviloita. Toiset ovat hankkineet itselleen varsinaisia maanviljelystiltoja. Näin on syntynyt tiheä venäläinen huvilasutus ei ainoastaan rautatieasemien ympärille, vaan loitommallekin rautatiestä, varsinkin pitkin merenrantaa ja sisäjärvien rannoille, jossa luonnonihanimmat paikat ja hedelmällisimmät maat ovat joutuneet muukalaisten halluun.

Jo vuonna 1907 hallituksen asettama n. s. Karjalan kannaksen komissiooni todensi, että yhteensä 514 maatilaa eli 37,2742 manttaalia maata oli muukalaisten hallussa.

Yksistään Uudenkirkon pitäjässä 29 % koko manttaali-määrästä oli muukalaisilla, Kivennavalla 17,65 %. Äskettäin on toinen komitea, jonka hallitus on asettanut tutkimaan Kannaksen oloja ja tekemään ehdotuksia niiden parantamiseksi, saanut selville, että muukalaisten haltuun joutuneiden tilojen luku on kasvanut 775:een, palstatilojen 6,229:ään. Muukalaisten omistaman maan kokonaispinta-ala on nykyään sillä alueella, jonka komitean tutkimus käsittelee, ja johon kuuluvat Uudenkirkon, Kivennavan, Kuolemajärven, Muolaan, Viipurin, Johanneksen, Heinjoen, Koiviston, Raudun, Pyhäjärven, Käkisalmen, Sakkolan, Metsäpirtin, Antrean, Räisälän, Kaukolan, Valkjärven ja Vuokselan pitäjät, 53,978,55 hehtaaria, josta viljeltyä alaa 5,350,63 hehtaaria. Keskimäärin on muukalaisten hallussa olevien tilojen viljelysala 6,9 hehtaaria. Karjalan kannaksen muihin tiloihin verrattuina nämä edustavat yleensä keskikokoisia tai niitäkin suurempi tiloja.

Maan siirtyminen näin suuressa määrässä muukalaisiin käsiin on käynyt mahdolliseksi näiden seutujen suomalaisen maanomistajaväestön taloudellisen aseman heikkouden vuoksi, mikä taasen on aikaisempien lahjoitusmaalojen vaikutusta. Kun maasta, viljelykseen kelpaamattomastakin, on tarjottu huimia hintoja — aina 20,000 markkaan asti hehtaarilta — on käsitettävää, että alituksessa rahanpuutteessa elävä pientilallinen ei ole voinut vastustaa ylen edulliselta näyttävän kaupanteon houkutusta. Pysyväistä parannusta hänen taloudelliselle asemalleen kauppa kuitenkin ei ole aikaansaanut. Kauppa-summa on useimmissa tapauksissa pian kulutettu tilapäisiin tarkoituksiin ja usein on entinen tilanomistaja vajonnut tilapäisestä työansiosta elävien maattomien epävarmaan asemaan. Kokemus on sitä paitsi osottanut, että muukalaisasutuksen lisääntymisellä on ollut useissa muissakin suhteissa suorastaan vahingollinen vaikutus puheenaolevien seutujen oloihin. Sen sijaan että kesävieraiden tulva olisi kehottanut paikallisia maanviljelijöitä parantamaan matalouttaan lisätäkseen tuotantoaan, jolle oli

kon pitäjässä 29 % koko manttaali-
 isilla, Kivennavalla 17,65 %. Äsket-
 ea, jonka hallitus on asettanut tutki-
 ja ja tekemään ehdotuksia niiden pa-
 selvulle, että muukalaisten haltuun
 ku on kasvanut 775:een, palstatilojen
 sten omistaman maan kokonaispinta-
 alueella, jonka komitean tutkimus kä-
 vat Uudenkirkon, Kivennavan, Kuole-
 Viipurin, Johanneksen, Heinjoen, Koi-
 jäjärven, Käkisalmen, Sakkolan, Met-
 Räisälän, Kaukolan, Valkjärven ja
 3,978,55 hehtaaria, josta viljeltyä alaa
 Keskimäärin on muukalaisten hallussa
 tysala 6,9 hehtaaria. Karjalan kan-
 in verrattuina nämä edustavat yleensä
 täkin suurempi tiloja.

n näin suuressa määrässä muukalai-
 yt mahdolliseksi näiden seutujen suo-
 ajaväestön taloudellisen aseman heik-
 taasen on aikaisempien lahjoitusmaa-
 Kun maasta, viljelykseen kelpaamat-
 jottu huimia hintoja — aina 20,000
 taarilta — on käsitettävää, että alitui-
 ssa elävä pientilallinen ei ole voinut
 alliselta näyttävän kaupanteon houku-
 parannusta hänen taloudelliselle ase-
 mienkaan ei ole aikaansaanut. Kauppa-
 ssa tapauksissa pian kulutettu tilapäi-
 ja usein on entinen tilanomistaja vajon-
 työansioista elävien maattomien epävar-
 Kokemus on sitä paitsi osottanut, että
 maan lisääntymisellä on ollut useissa muis-
 vahingollinen vaikutus puhee-
 Sen sijaan että kesävieraisten
 paikallisia maanviljelijöitä paran-
 taakseen tuotantoon, jolle oli

avautunut edullinen kysyntä, on se päinvastoin houkutel-
 lut heitä laiminlyömään omia talousaskareitaan antau-
 tuakseen kaikenlaiseen satunnaiseen ansiotyöhön muuka-
 laisten palvelemiseksi niinkuin ajurintoimeen, joka maa-
 talouden ohella hrajoitettuna on tuottanut tälle suurta
 haittaa.

Kun elintarvetuotanto kaiken tämän johdosta ei ole
 lisääntynyt suhteellisesti väenlisäykseen, on siitä myös
 ollut seurauksena, että elantokustannukset Kannaksella
 ovat kohonneet melkoista suuremmiksi kuin muissa maam-
 me osissa, mikä rasittaa varsinkin näiden seutujen vähä-
 varaista tilatonta väestöä, jolla ei ole mahdollista maksaa
 rikkaiden muukalaisten tarjoomia hintoja. Usein on myös
 huomautettu siitä haitallisesta vaikutuksesta, mikä kielel-
 tään, mieleltään ja harrastuksiltaan ventovieraalla väestön-
 aineksella on siveellisessä ja sivistyksellisessä suhteessa suo-
 malaiseen ympäristöön.

Näiden monien epäkohtien lisäksi tulee, sen jälkeen
 kun maamme on saavuttanut valtiollisen itsenäisyyden, se
 vakava poliittinen vaara, joka on tarjona rajain sisäpuo-
 lulle syntyneestä muukalaisasutuksesta, varsinkin kun
 tämä hiljaisen valloituksen lailla uhkaa monin verroin suu-
 remman naapurimaan taholta.

Sekä Kannaksen oloja tutkimaan asetettu komitea että
 paikallisista asianharrastajista kokoonpantu komitea, joka
 on asettunut yhteistoimistaan Asutushallituksen kanssa,
 ovat omistaneet vakavaa harkintaa kysymykselle, miten
 voitaisiin saada muukalaisille joutuneet maat jälleen pa-
 lautetuiksi suomalaisten viljelijäin haltuun ja hoitoon ja
 tulenevat tämän suhteen esittämään seikkaperäisiä ehdo-
 tuksia. Kun näiden toteuttaminen kuitenkin todennäköi-
 sesti tulee kysymään sekä aikaa että tuntuvasti varoja, on
 välttämätöntä, että ainakin maaperän muukalaistumi-
 sen *jatkuminen* mitä pikimmin saadaan estetyksi. Tämä
 on saavutettavissa lainsäädännön avulla, joka myöntää yk-
 sistään Suomen kansalaiselle oikeuden maanhankintaan
 sillä alueella, joka on erikoisesti muukalaistumisen vaa-

rassa. Tällaisen vaaran alaisena on itärajan jälleen avautuessa ja Raasulin radan valmistuessa sekä muiden kulkulaitosten kehittyessä Itä-Suomessa paitsi varsinainen Karjalan kannas, myös Vuoksen laakso, Saimaan etelärannikko sekä Laatokan huvila-asutukseen soveliaat rantamaat, siis suurin osa Viipurin lääniä.

Mitä asian oikeudelliseen puoleen tulee, on huomattava, että Suomen lainsäädännössä on *yleisenä sääntönä*, että oikeus kiinteän omaisuuden hankintaan ja hallintaan kuuluu ainoastaan Suomen kansalaisille. Vieraan maan alainen saattaa sitävastoin ainoastaan erikoisella hallituksen antamalla luvalla hankkia ja hallita maakiinteistöä, jonka johdosta ei myöskään lainhuudatusta eikä kiinnekirjaa saa muulla ehdolla ulkomaalaiselle antaa. Tämä periaate on lausuttuna asetuksessa 25 p:ltä helmikuuta 1851. Viipurin läänissä aikaisemmilta ajoilta periytyneistä lahjoitusmaaoloista johtui kuitenkin että saman asetuksen 2 ja 3 kohdissa edelleen vakuutettiin Venäjän kansalaisille ja ulkomaalaisille oikeus niiden kiinteistöjen ostamiseen, joihin heillä oli riidaton saanti, ja että erikoisesti Venäjän aatelismiehille myönnettiin oikeus samoin kuin ennen, noudattamalla mitä Suomen lait säätävät, hankkia ja hallita kiinteätä omaisuutta Suomessa tarvitsematta kussakin erikoisessa tapauksessa hankkia siihen erityistä lupaa.

Näitä mahdollisuuksia maaomaisuuden hankkimiseen ovat Venäjän alamaiset, kuten edellä on osoitettu, varsinkin Karjalan kannaksella laajassa mitassa käyttäneet hyväkseen. Kun vuosisadan vaihteessa venäläistyttämispyrkimykset tulivat Venäjän politiikassa Suomeen nähden määrääviksi, tuli tämä luonnollisesti asutuspolitiikankin alalla näkyviin. Hallinnollisella asetuksella 10 p:ltä marraskuuta 1903 sallittiin „Venäjän alamaisten, joilla ei ole Suomen kansalaisoikeutta”, mooseksenuskolaisia lukuunottamatta, hankkia kaikenlaisia kiinteätä omaisuutta Suomessa ja hallita sitä **samojen** perusteiden mukaan, mitkä ovat voimassa syntyperäisiin suomalaisiin nähden. Tä-

aran alaisena on itärajan jälleen avau-
 dan valmistuessa sekä muiden kulku-
 Itä-Suomessa paitsi varsinainen Kar-
 Vuoksen laakso, Saimaan eteläran-
 huvila-asutukseen soveliaat ranta-
 Viipurin lääninä.

delliseen puoleen tulee, on huomattava,
 ädännössä on yleisenä sääntönä, että
 isuuden hankintaan ja hallintaan kuu-
 nen kansalaisille. Vieraan maan ala-
 vastoin ainoastaan erikoisella hallituk-
 lla hankkia ja hallita maakiinteistöä,
 nyöskään lainhuudatusta eikä kiinne-
 ehdolla ulkomaalaiselle antaa. Tämä
 una asetuksessa 25 p:ltä helmikuuta
 äänissä aikaisemmilta ajoilta periyty-
 oloista johtui kuitenkin että saman ase-
 ssa edelleen vakuutettiin Venäjän kan-
 alaisille oikeus niiden kiinteistöjen os-
 illä oli riidaton saanti, ja että erikois-
 ihmiehille myönnettiin oikeus samoin-
 lattamalla mitä Suomen lait säätävät,
 kiinteätä omaisuutta Suomessa tarvit-
 erikoisessa tapauksessa hankkia siihen

lisuuksia maaomaisuuden hankkimiseen
 maiset, kuten edellä on osoitettu, varsin-
 maksella laajassa mitassa käyttäneet hy-
 mosisadan vaihteessa venäläistytämispyr-
 at Venäjän politiikassa Suomeen nähden
 at tämä luonnollisesti asutuspolitiikankin
 hallinnollisella asetuksella 10 p:ltä mar-
 uttiin „Venäjän alamaisten, joilla ei ole
 „kiinteätä”, mooseksenuskolaisia lukuun-
 at kaikenlaista kiinteätä omaisuutta Suo-
 at sen perusteiden mukaan, mitkä
 at suomalaisiin nähden. Tä-

män kautta sai venäläisten maanhankinta rajaseudussa
 luonnollisesti lisätyn vauhdin. Että mainitun lainsää-
 däntötoimen takana oli pitkälle tähtäävä poliittinen tar-
 koitus, ilmeni varsin pian esitettyssä vaatimuksessa Uuden-
 kirkon ja Kivennavan pitäjän liittämistä Venäjään, joka
 perusteltiin m. m. silläkin, että näissä pitäjissä oli venä-
 läistä asutusta.

Suomen muututtua itsenäiseksi valtakunnaksi on ase-
 tuksella 22 p:ltä lokakuuta 1918 kaikki Venäjän alamai-
 sille ja laitoksille kiinteistöjen hankintaan ja hallintaan
 nähden Suomessa suodut oikeudet ja edut, joita muiden
 vieraiden valtain alamaaisilla ei ole, lakkautettu. Tästä
 johtuu, että Venäjän alamaistenkin oikeus maanhankin-
 taan on nyttemmin riippuvainen erikoisesta luvansa-
 nista. Saksalais-suomalainen rauhansopimus, tehty 7 p:nä
 maaliskuuta 1918, suo tosin Saksan alamaisille erikoisia
 etuoikeuksia, mutta tämä sopimus joutunee piakkoin uusit-
 tavaksi eikä se missään tapauksessa sisällä estettä puhee-
 naolevan asian järjestämiselle nimenomaan rajaseuduissa
 Suomen etuja ja vaatimuksia vastaavaksi. Vaikka siis
 nyttemmin venäläisten, samalla tavoin kuin muiden ulko-
 maalaisten, maanhankintaa rajaseuduilla koskevat ano-
 mukset voitaisiinkin evätä, ei meistä kuitenkaan näytä
 suotavalta, että näiden asioiden ratkaisu, jolla on ei vain
 rajaseudulle, vaan koko maallekin erittäin tärkeä merki-
 tys, jätetään riippuvaksi vaihtuvien viranomaisten harkin-
 nasta, johon yksityisluontoiset asianhaarat helposti voivat
 vaikuttaa. Mielestämme on kansamme itsesuojeluksen
 kannalta katsoen välttämätöntä, että maanhankintaoikeus
 Viipurin läänin alueella lain kautta nimenomaan kielle-
 tään vieraan maan alamaisilta.

Viitaten siihen, mitä edellä on esitetty, rohkenemme
 kunnioittaen ehdottaa,

että Eduskunta hyväksyisi seuraavan laki-
 ehdotuksen:

L a k i

**sisältävä muutoksia helmikuun 25 päivänä 1851 annettuun
asetukseen oikeudesta Suomessa hankkia ja hallita
kiinteätä omaisuutta.**

Muutteen 25 päivänä helmikuuta 1851 annettua ase-
tusta oikeudesta Suomessa hankkia ja hallita kiinteätä
omaisuutta säädetään seuraavaa:

Vieraan maan alamaiselle ja laitokselle alköön annet-
tako lupaa hankkia kiinteistöä Viipurin läänissä.

Helsingissä, 14 p:nä huhtikuuta 1919.

**Tekla Hultin.
Mikko V. Erich.
M. Mannonen.
J. P. Kokko.
M. Kekki.**

**Theodor Homén.
Bertta Pykälä.
Vilho Nikkanen.
Aarne Sihvo.
Simson Pilka.**
